

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 484/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 10/2017 z 13. júna 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 32/2018 zo 4. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 10/2017 z 13. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 32/2018 zo 4. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 101/2015 z 23. novembra 2016 uznaný vinným zo spáchania zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, 5 Trestného zákona, pričom svojím konaním spôsobil škodu v sume 77 752 € Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Veľký Krtíš. Okresný súd uložil sťažovateľovi úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov nepodmienečne a trest zákazu vykonávať podnikateľskú činnosť v trvaní troch rokov.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *„Proti tomuto rozsudku som podal... odvolanie, pričom som napádal výroky súdu o mojej vine, ako aj treste...“*

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici 5To 10/2017 zo dňa 13.06.2017 bol podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu... vo výroku o trestne odňatia slobody a odvolací súd rozhodujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por., ma odsúdil podľa § 225 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3, § 39 ods. 1, 3 písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere troch rokov nepodmienečne.“

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol z dôvodu nesplnenia dôvodov dovolania.

3. Sťažovateľ vo vzťahu k odmietnutiu dovolania uviedol, že *napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je „...formalistické a arbitrárne, kde dovolateľ konkretizoval okolnosti, z ktorých vyvodzuje, že dovolací dôvod je daný a boli porušené jeho práva na spravodlivý proces a právo na obhajobu.“*

4. Sťažovateľ podané dovolanie odôvodnil tvrdením: *«... postupom odvolacieho súdu bolo porušené zásadným právom moje právo na obhajobu, a to z toho dôvodu, že ja som si najskôr zvolil do konania obhajcu v osobe JUDr. Jozefa [REDAKOVANÉ], advokáta... ktorého*

splnomocnenie sa nachádza v trestnom spise s tým, že pokiaľ sa týka môjho postupu, tak v rámci odvolacieho konania som si zvolil ďalšieho obhajcu [REDACTED], kde verejné zasadnutie na odvolacom súde bolo vykonané bez toho, že by môj obhajca JUDr. Jozef [REDACTED] bol predvolaný na verejné zasadnutie, pričom tento vypracoval odvolanie proti rozsudku Okresného súdu... kde Krajský súd v Banskej Bystrici konal vo veci dňa 13.06.2017, ale upovedomený o tomto verejnom zasadnutí bol len môj obhajca [REDACTED] a druhý môj obhajca upovedomený nebol o verejnom zasadnutí a ani o tomto nevedel a z týchto dôvodov sa môj obhajca JUDr. Jozef [REDACTED] ani na verejnom zasadnutí na Krajskom súde v Banskej Bystrici nezúčastnil.

Ako ďalší dovolací dôvod som uviedol, že môj advokát JUDr. Juraj [REDACTED] doručil Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 09.06.2017 stanovisko obhajoby, s ktorým sa odvolací súd v zásadnej miere nevysporiadal, a ktoré má podľa môjho názoru zásadný vplyv na to, že už moje trestné stíhanie od samého začiatku bolo nezákonné...

... zo strany dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš [REDACTED] v zmienenej trestnej veci VYDANÝ ZÁVÄZNÝ POKYN sp. zn. Pv 245/11-39 v rámci záznamu z previerky stavu rýchlosti a plynulosti prípravného konania vo veci zločinu podľa § 225 ods. 1, ods. 6 písm. a) Trestného zákona príslušnému vyšetrovateľovi... kde bolo jasne poznamenané. „JE MOŽNÉ UVAŽOVAŤ O POSTUPE PODĽA § 206 ODS. 1 TRESTNÉHO PORIADKU“

Následne na to dňa 27.03.2012 došlo zo strany príslušného vyšetrovateľa... k vydaniu uznesenia ČVS:ORP- 849/OEK-ZH-2011 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ktorým bolo vznesené obvinenie... v trestnej veci, v ktorej došlo dňa 04.05.2011 uznesením zo strany vyšetrovateľa... CVS:ORP-96/KP-VK-2011 podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku k začatiu trestného stíhania...

Dňa 16.04.2012 si [REDACTED] prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu podal proti uzneseniu vyšetrovateľa... ČVS:ORP-849/OEK-ZH-2011 zo dňa 27.03.2012, ktorým bolo § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči jeho osobe vznesené obvinenie pre zločin subvenčného podvodu... sťažnosť.

Dňa 27.04.2012 došlo zo strany dozorujúceho prokurátora Okresnej prokuratúry Veľký Krtíš [REDACTED] uznesením sp. zn. Pv 245/11-46 k zamietnutiu podanej

sťažnosti [REDAKOVANÉ] voči uzneseniu vyšetrovateľa ... ČVS:ORP-849/OEK-ZH-2011 zo dňa 27.03.2012... nakoľko podľa názoru dozorujúceho prokurátora nebola dôvodná.»

Podľa názoru sťažovateľa: „... o podanej sťažnosti obvineného teda rozhodol ten, istý, prokurátor, ktorý dňa 08.02.2012 a dňa 07.03.2012 vydal záväzný pokyn, na základe ktorého došlo k vzneseniu obvinenia, čo je v konečnom dôsledku v rozpore s ustanovením § 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko v súlade s predmetným ustanovením Trestného poriadku mal o takejto sťažnosti konať a rozhodnúť nadriadený prokurátor.“

5. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu a práva na spravodlivý proces už popísaným postupom a procesným pochybením všeobecných súdov a orgánov činných v trestnom konaní, ktoré zakladá nekonvalidovateľnú vadu konania. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol: „1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/32/2018 zo dňa 04.07.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 5To/10/2017 zo dňa 13.06.2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/32/2018 zo dňa 04.07.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 5.000,- €...

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...

Alternatívne v prípade, že Ústavný súd SR dospeje k názoru, že čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo strany Najvyššieho súdu SR porušené neboli navrhujeme vydať:

1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 8To/10/2017 zo dňa 13.06.2017 porušené bolo.

2. *Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 5To/10/2017 zo dňa 13.06.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.*

3. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 5.000,- €...*

4. *Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“*

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

12. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo dôjsť vydaním formalistického a arbitrárneho uznesenia najvyššieho súdu, pretože podľa názoru sťažovateľa dostatočne konkretizoval okolnosti, z ktorých vyvodil dovolacie dôvody, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a že je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

III.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

13. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

14. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným všeobecným súdom prostredníctvom iných

právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

15. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podaného dovolania. Konanie o dovolaní bolo skončené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

16. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

**K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením
najvyššieho súdu**

17. Najvyšší súd k námietke sťažovateľa o zásadnom porušení práva na obhajobu v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol: *«Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd.*

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu... chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

... len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného [REDAKOVANÉ] zásadným spôsobom... Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený...

K námietke obvineného, že odvolací súd porušil jeho právo na obhajobu tým, že neupovedomil zvoleného obhajcu [REDAKOVANÉ], pričom upovedomil iba druhého zvoleného obhajcu [REDAKOVANÉ] najvyšší súd, nahliadnutím do zápisnice o verejnom zasadnutí zistil, že verejné zasadnutie na Krajskom súde v Banskej Bystrici bolo vykonané korektne - v prítomnosti obhajcu obvineného [REDAKOVANÉ], ktorý nenamietal neprítomnosť druhého obhajcu [REDAKOVANÉ], nenamietal porušenie práva na obhajobu

a ani nežiadal odročenie hlavného pojednávania z dôvodu neprítomnosti druhého obhajcu (č. 1. 2633).

Nad rámec uvedeného však musí najvyšší súd podotknúť, že ak by aj pripustil túto námietku obvineného, išlo by o námietku neopodstatnenú, nakoľko súd síce pochybil, keď neupovedomil [REDAKOVANÉ] o konaní verejného zasadnutia, avšak prítomnosť obhajcu [REDAKOVANÉ] zaručovala obvinenému všetky procesné práva priznané zákonom, a preto by nešlo, podľa názoru najvyššieho súdu, o zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného.»

Ústavný súd tiež uvádza, že sťažovateľ, resp. ním zvolený druhý právny zástupca mal námietku neprítomnosti právneho zástupcu a z toho vyplývajúce porušenie práva na obhajobu uplatniť na začiatku konania verejného pojednávania, čo druhý právny zástupca sťažovateľa neurobil. Nesplnil teda kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedel a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním na dovolacom súde, resp. ústavnom súde (m. m. II. ÚS 191/2015).

18. K námietke sťažovateľa, že rozhodnutie súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané nezákonným spôsobom, najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *«...procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného.*

... najvyšší súd, nahliadnutím do tohto pokynu, zistil, že prokurátor okresnej prokuratúry v bode 2 okrem iného uviedol: „Ukladám Vám, aby ste prehodnotili doposiaľ zistený skutkový stav a v rámci svojej vlastnej kompetencie rozhodli, či už nie je dostatok dôkazov k postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku “ (č. 1. 29).

Takúto formuláciu nemožno vykladať ako záväzný pokyn prokurátora vyšetrovateľovi. Vyšetrovateľ zostal procesne samostatný, nakoľko prokurátor okresnej prokuratúry mu nedal jasný, razantný a striktný pokyn na vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ale nechal na zvážení vyšetrovateľa, či bude pokračovať v úkonoch pred vznesením obvinenia alebo zvolí postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku.»

19. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval: „Na námietku obvineného o vymáhaní finančných prostriedkov od neho ako súkromnej osoby a ako právnickej osoby najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade nebolo rozhodované o náhrade škody poškodenej organizácie, preto táto námietka nemá v dovolacom konaní relevanciu.

Čo sa týka ostatných námietok obvineného, najvyšší súd v nich nevzhladol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako tento dovolací dôvod, len formálne bez opory v relevantných a vecných argumentoch, prezentoval obvinený vo svojom dovolaní. Strohé konštatovanie, že nebol preukázaný úmysel nepostačuje...

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie súdov nižších stupňov, podľa ktorého obvinený ██████████ spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdov oboch stupňov. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného zločinu. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.“

20. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené námietky.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

21. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je

alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017).

22. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v sťažnosti sťažovateľa navyše absentuje akékoľvek odôvodnenie tvrdeného porušenia základného práva na obhajobu v jeho materiálnom poňatí. Sťažovateľ totiž neuviedol žiaden konkrétny negatívny následok toho, že ho neobhajoval obhajca, ktorého si ako prvého v poradí zvolil (navyše, krajský súd sa zaoberal odvolacími dôvodmi podanými písomne od oboch právnych zástupcov sťažovateľa). Za takejto situácie bolo možné sťažnosť sťažovateľa považovať aj za takú, ktorá nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyžaduje odôvodnenie návrhu), a z toho dôvodu ju bolo taktiež možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

24. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018